

ráfelelő ének

*csak lombzúgás legyen
a ráfelelő ének
hogy az árnyékokat
mit nappal egész testtel dicsértem
ne féljem a zsoltáros sötétben*

*hol a fénynek
már csak hazaútja van
jössz sebbel-lombbal
Uram*

bizonyos kor

reggeli

*anyám felemeli a kenyeret.
tudod milyen furcsa ez?
hogy most beveszem ezt a számba,
és lenyelem.
egy bizonyos kor után furcsa.
neki is furcsa volt.
nem nevezi néven.
elég, ahogy a kenyeret
felemeli.*

ebéd

*a gyorsétteremben
leül tőlem pár asztalnyira a lány.
csak fényképről is felismerhetőnek lenni:
bizonyos kor.
s nem is az a furcsa, hogy épp ott van,
ahol én,
hanem, hogy az ételt
most beveszem a számba
és lenyelem.*

*mikor már nincs falat,
nincs korty,
mi a test(és)vér?*

vacsora

*a narancsot gerezdekre szedem.
anyám a gerezdeket
szájba veszi,
lenyeli,
nem furcsállja,
csak azt mondja:
tudod, én hirtelen akartam meghalni.
egy gerezd mondat.
számba veszem,
lenyelem. nem furcsa.
végre nem valakinek
az emlékezetére cselekszem.*

EGRESSY ZOLTÁN

Minden reggel

*Apró kelta hárfa sápadgatós hangja,
még egy téged érdeklő bolygó dolog,
új dalt szül a hangszer, a világra hányja,
érezte valakit, másként gondolt.*

*Minden dolog bolygó, szólal meg valaki
benned, talán igen, kérdés, mire fel,
hangból érzést majd egy frissebb szél kavart ki,
vak varjak hajlongnak vad seregükkel.*

A nimfa hajnala

*Hideg szélsuhanás, halk hóropanás,
sóhaj pihen ki a didergő partra,
a földön összefut pár halott levél,
múlt szemérmét mind szégyenkezve hordja.*

*Prúd zombiként fut a zubogó folyó,
őrülete nem fáj, csak egy lenyomat,
hervadás-szerelmes növények nézik:
tapasztalhatatlan, tiszta ámulat.*